

Tota una lliçó de vida

Dv, 28/10/2011 per Lluís Serra

[Gerasa](#)

Albert Om, quan parla del , afirma que es tracta de «**tota una lliçó de vida**». Que sigui home i agnòstic no ha suposat cap dificultat per a la comunitat de monges benedictines de Sant Benet de Montserrat, ja que es tracta d'«un monestir obert al món. Un lloc ple de llum. Física, intel·lectual i espiritual», en paraules del periodista.

En aquest programa es presenta gent mediàtica. Teresa Forcades, monja, metgessa i teòloga, ho és. Hi va contribuir molt el vídeo sobre la grip A en el qual va denunciar els tripijocs de les empreses farmacèutiques. Certs sectors polítics, econòmics, mèdics i periodístics van reaccionar amb agressivitat i autosuficiència al seu fil argumental, molt ben raonat, contra la campanya de vacunació. Ser dona i especialment monja, vestida amb la seva toca, va suscitar ironia i desqualificacions. Al contrari, molta gent va acollir amb atenció les seves reflexions, en les quals va transmetre una imatge de credibilitat, que no es va poder trencar tot i els intents que hi van haver. Hi havia en joc un tema de salut seriós i important. La veu no li va tremolar. Amb suavitat, va convidar a pensar i va oferir una gran quantitat de dades. El temps li ha donat la raó. Valdria la pena repassar l'hemeroteca. Hi ha persones molt importants que en sortirien mal parades, molt mal parades.

Aquest programa d'El convidat tenia una característica especial. La decisió d'acceptar-lo no requeria només sobre la protagonista, sinó també sobre la comunitat de monges benedictines, que hi havia de donar llum verda. Hi va haver diàleg, reflexió, debat i votacions. El risc d'un tractament frívol no era una consideració menor, com tampoc no ho era la reserva natural de les monges de passar inadvertides. Les benedictines van acceptar el repte i les incomoditats de les càmeres de televisió. El resultat, esplèndid. Naturalitat, realisme, senzillesa, transparència, qualitat personal, espiritualitat profunda, proximitat... es van donar cita en el programa. Albert Om, conductor magnífic, no es va deixar endur per protagonismes ni prejudicis ideològics, sinó que ens va mostrar, amb les seves pròpies paraules, «una opció de vida radical i difícil, que els de fora ens mirem amb respecte i sobretot amb moltíssimes preguntes».

Teresa Forcades és l'amfitriona, però també la comunitat benedictina. Les

diferents entrevistes introdueixen elements suggeridors a la reflexió i susciten una empatia extraordinària. L'abadessa, Montserrat Viñas, mostra amplitud de mires i consciència de l'espiritualitat benedictina. El missatge evangèlic i eclesial que transmeten resulta estimulants. No hi ha fugida de la realitat, sinó una mirada profunda a la persona, que es consagra a Déu en la vida monàstica. S'agraeix que aquest programa no s'hagi dedicat a fer ideologia sinó a mostrar la realitat d'unes vides que plantegen interrogants de sentit. Desmunta molts tòpics. Com diu Teresa Forcades, el més important no és gaudir d'una vida llarga o curta, sinó viure-la fent alguna cosa que valgui la pena.

L'audiència registrada va ascendir a 732.000 persones, que suposa un share del 24,7%. Un bon programa suscita interès i, tot i que s'acaba una mica tard, fou seguit pels telespectadors. La vida consagrada té una paraula significativa per a les dones i els homes d'avui. Moltes vegades està segregada en el silenci o sepultada en el soroll mediàtic. Si algú té la fortuna de sentir-la amb l'oïda i el cor, descobrirà un horitzó nou. L'anunci evangèlic té la seva expressió màxima en el testimoni de vida.